

Tydzień IV - Komunia**Medytacja 4 - Ps. 108; Przez komunię z Jezusem ku komunii z Ojcem**

1. Stanięcie w obecności Bożej.
2. Prosić Boga, Pana naszego, aby wszystkie moje zamiary, decyzje i czyny były skierowane w sposób czysty do służby i chwały Jego Boskiego Majestatu.

Obraz do modlitwy: Wyobraźmy sobie osobę chwającą Pana słowami Psalmu. Pieśń składa się z dwóch części. Pierwsza utrzymana jest w tonacji hymnu. W jej pierwszych słowach wyrażone jest zdecydowane pragnienie chwalenia Boga: «Gotowe jest serce moje, Boże (...), zaśpiewam psalm i zagram» (w. 2). Głoszenie chwały stanowi wprowadzenie do wyroczni Bożej. Druga zaś ma charakter błagalny, ale zawiera wyrocznię Bożą, która napędza modlącego się człowieka spokojem i ufnością. Izrael doświadcza strapienia, ponieważ wydaje mu się, że Bóg jest nieobecny i odległy («Ty, Boże, który nas odrzuciłeś», w. 12), w świątyni rozlega się głos wyroczni Pana. W tym objawieniu Bóg występuje jako rozjemca i pan całej Ziemi Świętej. Teraz my bądźmy tym psalmistą...

Prośba o owoc modlitwy: W psalmie tym, głoszącym odwieczną chwałę Boga, prosimy o to, aby serce nasze było zawsze gotowe wielbić Go i oddawać Mu cześć. Chociaż nasze modlitwy i ofiary niczego nie dodają do chwały Bożej, to jednak dzięki modlitwie uwielbienia możemy oczekiwać darów, które są nam w życiu potrzebne.

- 1 **„Gotowe jest serce moje, Boże, zaśpiewam i zagram..”** – Rozpaczam radosny hymn pochwalny. Jest to pieśń poranna, śpiewam przy akompaniamencie harfy oraz cytry. Sławię «łaskawość» i «wierność Bożą», pełną miłości wierność Pana wobec przymierza ze swym ludem. Dzięki tej wierności jesteśmy pewni, że Bóg nigdy nas nie opuści i nie pozostawi w otchłani nicości i rozpacz. Ten psalm jest szczególnie sugestywny; sławi transcendentną chwałę Bożą: «Wznies się (to znaczy: «bądź wywyższony») ponad niebiosa, Panie». Ten psalm nawiązuje do słów Jezusa: «A Ja, gdy zostanę nad ziemię wywyższony, przyciągnę wszystkich do siebie» (J 12, 32), które odnoszą się do ukrzyżowania. O jego następstwach mówi kolejny wiersz: «Aby ocalili, których Ty miłujesz» (w. 7). «Co za wspaniała treść! Pan jest ukrzyżowany i wywyższony po to, by wyzwoleni zostali ci, których On miłuje... Dokonało się to, o co prosiliśmy: *On został wywyższony, a my wyzwoleni*»
- 2 **„Aby ocalili, których miłujesz”** – Boże panowanie nad ziemią obiecaną przedstawiają sugestywne obrazy, nawiązujące do wojny i sądu. Jeśli Pan króluje, nie trzeba się lękać: nie jesteśmy zdani na ciemne moce ślepego przeznaczenia lub chaos. *Nawet w mrocznych chwilach rządzi historią wyższy zamysł.*
- 3 **„Daj nam pomoc przeciw nieprzyjacielowi, bo ludzkie ocalenie jest zawodne. W Bogu dokonamy czynów pełnych mocy i On podepcze naszych nieprzyjaciół...”** – Nadzieja i smutek przeplatają się, stając się treścią nowej modlitwy, wyrażającej potrzebę ufności również w czasie trudnych doświadczeń, przeżywanych przez całą wspólnotę. Ta wiara rozpala płomień nadziei. Bóg wskaże jednak drogę wyjścia, to znaczy «miasto warowne», położone na obszarach Idumei. Oznacza to, że pomimo wystawiania na próby i milczenia, Bóg ponownie się objawi, wspomagając i prowadząc swój lud. Skuteczna pomoc zależy tylko od Niego, a nie od zewnętrznych układów wojskowych, czyli od zbrojnej siły (w. 13). Tylko z Nim można zdobyć wolność i dokonać «czynów pełnych mocy» (w. 14). *«Nikt nie powinien rozpaczać w tym życiu. Masz Chrystusa i lękasz się? On będzie naszą mocą, On naszym chlebem, On naszym przewodnikiem»*

Rozmowa końcowa: Rozmowa z Jezusem, Maryją na temat tego, co wydarzyło się w czasie modlitwy, ...spraw dotyczących mojego życia... decyzji...

Ojciec nasz...

Pamiętaj o spisaniu poruszeń, refleksji.